

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku M. Sp. z o.o. S.K.A.

w P.

przy uczestnictwie W. Sp. p. w W.

o wpis zmiany administratora hipoteki,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. Sp. p. w W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt III Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od W. Sp. p. w W. na rzecz M. Sp. z o.o. S.K.A. w P.
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 listopada 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4) k.p.c., tj. na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, łącząc jej wystąpienie z tym, że w sprawie miały wyłonić się dwa istotne zagadnienia prawne, które skarżąca sformułowała w postaci dwóch pytań.

Pierwsze z pytań dotyczy tego, „czy umowa zawarta przez emitenta z administratorem hipoteki w oparciu o dyspozycję art. 7 ust. 1a ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o obligacjach (*obowiązującej w dacie powstania obligacji serii A wyemitowanych przez Wnioskodawcę*) może być przez emitenta swobodnie wypowiedziana mimo sprzeciwu obligatariuszy, na rzecz których taki administrator działa (dochodząc zaspokojenia wierzytelności przysługujących obligatariuszom wobec emitenta), czy też - zawarcie - takiej umowy z administratorem hipoteki i powstanie po stronie administratora hipoteki zobowiązania do działania na rzecz obligatariuszy (zaakceptowanego przez obligatariuszy z chwilą objęcia obligacji) powoduje jednocześnie powstanie określonych uprawnień po stronie każdego z obligatariuszy, stanowiąc również zastrzeżenie, o którym mowa w art. 393 § 2 k.c., które nie może być odwołane ani zmienione bez zgody obligatariuszy, a w konsekwencji - nie jest możliwe wypowiedzenie takiej umowy przez emitenta wbrew woli obligatariuszy”.

Drugie z pytań przedstawionych przez skarżącą odnosi się do tego, „czy sąd wieczystoksięgowy może a priori przyjąć skuteczność dokonanej czynności prawnej, opierając się wyłącznie na brzmieniu jednostronnego oświadczenia woli zawartego w dokumencie dołączonym do wniosku, pomijając istotne wątpliwości co do materialnoprawnej skuteczności takiej jednostronnej czynności podnoszone w toku postępowania przez stronę, której prawa mają zostać wykreślone z księgi wieczystej”.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, że jest ona oczywiście uzasadniona. Nie wskazują na to przedstawione przez skarżącą pytania. Ich sformułowanie i łączenie z nimi oczywistej bezzasadności skargi kasacyjnej jest wewnętrznie sprzeczne. Jeśli jest tak, że stosowanie przepisów, których naruszenie zarzucono w skardze kasacyjnej, jest proste i ich naruszenie może być uznane za oczywiste, to nie mogą to być przepisy, których stosowanie może być źródłem zagadnienia prawnego.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności

uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącej nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca we wniesionej skardze wskazała na wystąpienie przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale w uzasadnieniu wniosku nie zawarto szerszego rozwinięcia, ani pogłębionej analizy prawnej. Skarżąca powinna nie tylko wskazać zagadnienie prawne, lecz także powinna wyjaśnić w sposób pełny i wyczerpujący, na czym polegają zaistniałe wątpliwości wraz ze wskazaniem pożądanej interpretacji. Lakoniczność i ogólność wyводу oraz brak rozwinięcia wniosku w tym zakresie uniemożliwiają weryfikację, w jakim zakresie wiąże się on, w intencji skarżącej, ze wskazaną przesłanką przedsądu kasacyjnego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie lub domyślanie się okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3 oraz art. 98 § 3 w związku z art. 99 i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1, z art. 398²¹ i z art. 13 § 2 k.p.c.

jw